THE HOUSE INSIDE US

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 7

Mala Hundirê Me

Gelek salan min bawer dikir ku bîr arşîvek e.

Konteynerek.

Cureyekî embarê hundirîn, ku rastî, nav, tarîx, rû û bûyer tê de werin hilanîn.

Ew dîtineke birêkûpêk bû.

Aqilane.

Heta aramker jî.

Paşê demê tiştekî din hînî min kir.

Bîr hilnagire.

Bîr dijî.

Ew ne arşîv e.

Ew cihek e.

Û wek her cihî, odeyên wê hene.

Dalan.

Derî.

Pencere.

Hin ji wan pir caran vedibin.

Hinên din bi salan girtî dimînin.

Heta ku tiştek, ji nişka ve, wan dîsa vedike.

Dikare bîhnek be.

Kolanek.

Wêneyek.

Peyveke ku bi bêbalî hatiye bihîstin.

Ji nişka ve em êdî ne di dema niha de ne.

Em vegeriyane cihekî din.

Ne bi laşî.

Ji hundir ve.

Û ecêb e ku ew cih çawa hebûna xwe didomînin.

Ez kêliyên ku min digot min ji bîr kirine tînim bîra xwe.

Dîmenên ne girîng.

Maseyek.

Dengek.

Deriyekî nîvvekirî.

Rojeke asayî.

Bi dehsalan ew bêdeng dimînin.

Paşê ew bi hûrbîniyeke hema hema nerihetker derdikevin holê.

Wek ku li bendê mabin.

Û belkî tam wisa ye.

Belkî bîr bi rastî tiştan ji bîr nake.

Belkî ew hildibijêre.

Ew hildigire.

Ew li bendê dimîne.

Ez têra xwe jiyame ku bibînim mirov çawa winda dibin.

Cih vediguherin.

Bajar rûyê xwe diguherin.

Dinyayên tevahî dihelin.

Û dîsa jî tiştek ma.

Bîr.

Ne wek bêrî.

Wek berdewamî.

Bêrî li paş dinêre.

Bîr girê dide.

Ev cudahiyeke girîng e.

Bi salan min dît ku rabirdûyê hin mirov dîl girtine.

Û rabirdûyê hinên din jî ronî kirine.

Yên pêşîn hewl didan vegerin.

Yên duyem tiştên ku wan derbas kiribûn bi kar dianîn da ku dema niha baştir fêm bikin.

Bîr dikare herdu tiştan bike.

Ew dikare bibe zindanek.

An pirtûkxaneyek.

Ew bi awayê ku em wê bi kar tînin ve girêdayî ye.

Bi derbasbûna demê re min dest pê kir ku îmkana duyem tercîh bikim.

Min nedixwest di rabirdûyê de bijîm.

Min dixwest bi wê re gotûbêj bikim.

Çimkî her ezmûn şopekê dihêle.

Her hevdîtin şopekê dihêle.

Her evîn.

Her xeletî.

Her çûyîn.

Her windabûn.

Her serkeftin.

Her tişt tiştekî dihêle.

Û tiştê ku dihêle, ji ya ku em difikirin gelek zêdetir, hîn jî bandorê li me dike.

Carinan min ji xwe pirsiye ka hîn çend kes di hundirê me de dijîn.

Ne yên amade.

Yên ne amade.

Bavek.

Mamosteyek.

Hevalek.

Kesekî hezkirî.

Hevkarek.

Hebûneke rasthatî.

Gelek ji wan salan berê çûn.

Û dîsa jî ew bi rêya biryarên ku em didin hîn diaxivin.

Bi rêya nirxên ku em diparêzin.

Bi rêya prensîpên ku em hildibijêrin ku xiyanetê li wan nekin.

Bi vê wateyê bîr bi mirovan tije ye.

Di nav wê de em tu carî ne bi tenê ne.

Em civakên tevahî yên nedîtî bi xwe re hildigirin.

Di rêwîtiyên xwe de min serdana gelek cihan kiriye.

Hin bi heybet.

Hin ku zû ji bîr dibin.

Hin ku nayên ravekirin.

Bi demê re min diyardeyeke ecêb vedît.

Erdnîgariya rastîn û erdnîgariya hundirîn kêm caran li hev tên.

Bajar hene ku ez salan tê de jiyame û kêm tên bîra min.

Û cih hene ku tenê çend rojan hatine derbaskirin û hîn di hundirê min de dijîn.

Çimkî bîr demê napîve.

Ew wateyê dipîve.

Ew tiştê ku em veguherandin diparêze.

Ew dihêle ku tiştê ku şopên kûr nehiştine kal bibe.

Ji ber vê yekê du kes dikarin heman bûyerê bijîn û wê bi awayên dijber bînin bîra xwe.

Ew rastiyê hilnagirin.

Ew wateyê hildigirin.

Û wate her tim kesane ye.

Bi temen re em dersek din jî hîn dibin.

Bîr ne bêtevger e.

Ew bi me re diguhere.

Heman bûyer di bîst, çil, şêst an heştê saliyê de wateyên cuda werdigire.

Bûyer wek xwe dimîne.

Çavdêr diguhere.

Û guhertina çavdêr tê wateya guhertina şîroveyê.

Vê vedîtinê alîkariya min kir ku ez bi gelek tiştan re aşt bibim.

Min fêm kir ku ez ne mecbûr bûm her tiştî bi heman awayî bînim bîra xwe.

Ku ez dikarîbûm xwendinên nû bidim ezmûnên kevn.

Ku ez dikarîbûm li hin tiştan bibûrim.

Hinên din fêm bikim.

Hinên din jî qebûl bikim.

Çimkî bîr ne dadgeh e.

Ew gotûbêjek e.

Carinan hişk.

Carinan şîrîn.

Lê her tim vekirî.

Hin kes hene ku jiyana xwe bi hewldana jêbirina rabirdûyê derbas dikin.

Ez nafikirim ku ev mumkin e.

Û belkî ne tiştekî xwestî jî be.

Çimkî rabirdû ew made di xwe de digire ku em jê hatine çêkirin.

Ger em wê jê bibin, em ê xwe jê bibin.

Gelek baştir e ku em wê fêm bikin.

Gelek baştir e ku em wê rêk bixin.

Gelek baştir e ku em hîn bibin bi wê re bimeşin.

Dema ku ez îro li paş dinêrim, ez rêzeke salan nabînim.

Ez cihan dibînim.

Cihên hundirîn.

Hin ronî.

Hin dijwar.

Hin hîn jî bi raz.

Lê hemû hewce.

Hemû beşek ji heman avahiyê.

Belkî ev e tiştê ku dem hewl dide hînî me bike.

Bîr ne ji bo vegerê ye.

Ew ji bo fêmkirinê ye.

Ew ji bo berdewamiya tiştê ku em bûne ye.

Ew ji bo wê ye ku çîroka me nebe rêzeke bûyerên ji hev qetiyayî.

Li dawiya rê, bîranîn dimînin.

Lê ne bi awayê serrûyî yê ku em pir caran xeyal dikin.

Ew wek herêman dimînin.

Wek bergehên hundirîn.

Wek cihên ku her carê ku pêwîst be em fêm bikin em kî ne, em lê vedigerin.

Ji ber vê yekê, piştî ewqas salan, ez êdî bîrê wek fonksiyoneke hiş nahesibînim.

Ez wê wek nişтimanekî dihesibînim.

Nişтimanekî bê sînor.

Bê ala.

Bê navnîşan.

Cihek ku li ku derê biçim, hîn jî hevrêtiya min dike.

Çimkî bîr ne tiştek e ku em xwediyê wê ne.

Ew ew cih e ku em tê de jiyana xwe didomînin, digel her tiştê ku em kirine ew kesên ku em in.

Bîr cihek e.